

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra STRINDBERG

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1885-1908. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-idm139725301078768/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Og Larmen fra hans Slid
gik over Egnen hid og did,
en Surr, en Melodi,
som af en Kjæmpebi;
man ventede, at han skvate;
men endnu ind i mørkest' Nat
han tog de samme Tag,
ja tar dem selv i Dag.

De Mejerister er
et eviglystigt Folkefærd,
med Latter, Larm og Sang
henrinder Dagen lang;
med Støvlen fuld af Vand
og Næven i en Flådespand,
i Sprøjt af alle Slags,
de boltrer sig som Lax.

Drik Mejeristens Skaal
i Kjærnemælk til bredfuldt Maal,
og tøm den til dens Bund,
for Kjærnemælk er sund,
og det er Standen med,
og derfor skal paa dette Sted
nu Mejeristen ha'
et dansk Hurra, Hurra!

Jehjærg Mejeri. Juli 1888.

STRINDBERG.

Du er en Samson i Litteraturen,
dine Værker slog Revner i Samfundsmuren.
Hvor du farer frem, er der Ild og Røg,
styrtende Altre og røde Luer,
mod dig alle andre er tamme som Duer,
du er en Høg;
du er Basunen, der fortærdter Vrimlen,
du er Titanen, der stormer Himlen.

Vi unge hader det tamme og dovne,
men agter højt det titanisk forvovne;
er vi ej alle Strindbergianere,
alle som du er vi Republikanere,
alle vi hader det Samfundselte,
i hvilket Evner forgiftes og smelte;
som du vil vi løse de stramme Bælter,
der snører Livet paa alle Felter,
og gjør det umuligt for andre at voxer
end dem, der ofrer til Dumhedens Oxe.
Tag da vor Hyldest, du Verdensomvølter;
der hvor du bygger, ogsaa vi telter.

Jehjærg Mejeri 1888.

BONDE-GYMNASTIK.

SE Fædrelandet løfter sig frem
i Foraarssol med Hjem ind ved Hjem;
langs Banker graa staar Rugen og gror,
igjennem Engene Bækken sig snor.
Hist et Gjerde, her en Skov
rammer Agrene ind,
Karlen nynner bag sin Plov
i den lunende Vind;
langs med Stranden Skibe sejler,
Himlen i Havet sig spejler.

I dette Land har Bønderne slidt
i tusind Aar, før Landet blev dit;
de ryddet Skoven, Lyngen de sved,
saa i Bugter sig Hugormen vred.
Ploven skar, og Jærnet brak,
Muldet glinsede i Sol,
Stene kløv'des, Rødder knak
for det synkende Staal:
Bondens Kamp for Hjem og Føde!
Bag ham laa Landet i Grøde.